

D E H O O G E R A A D D E R N E D E R L A N D E N ,

gezien het beroepschrift in cassatie van X te Z, tegen de uitspraak van den Raad van Beroep voor de directe belastingen te Assen van 14 Augustus 1925, betreffende zijn aanslag in de Inkomstenbelasting over het belastingjaar 1924/1925;

Gezien de stukken;

Gelet op de schriftelijke conclusie van den Advocaat-Generaal Besier, namens den Procureur-Generaal, strekkende tot vernietiging der bestreden uitspraak, en dat het geding zal worden verwezen naar den Raad van Beroep voor de directe belastingen te Assen, ter verdere behandeling en beslissing van de zaak, met inachtneming van het door der Hoogen Raad te wijzen arrest;

Overwegende dat de belanghebbende, die over 1924/25 in de Inkomstenbelasting was aangeslagen naar een belastbaar inkomen van f 2500.-, welk aanslag, na reclame, bij beschikking van den Inspecteur der directe belastingen te W van 12 Maart 1925 is gehandhaafd, tegen die beschikking is opgekomen bij den Raad van Beroep, stellende, dat zijn inkomen niet meer had bedragen dan f 946,-;

dat de Inspecteur bij verzoogschrift daartegen heeft aangevoerd, dat de belanghebbende is uitgenoodigd ten kantore van hem, Inspecteur, te verschijnen om zijn bezwaarschrift toe te lichten er daarbij de noodige bewijsstukken mede te brengen, zooals volledige boekhouding met rekeningen en kwitanties; - dat hij echter alleen kwitanties heeft overgelegd, welke den Inspecteur niet het noodige licht konden verschaffen; - dat als vaststaande is aan te nemen, dat hij in het bezit is van rekeningen van de door hem gekochte goederen, -dat hij althans niet aannemelijk heeft gemaakt, dat hij die niet bezit en derhalve niet voldaan heeft aan de verplichtingen, krachtens artikelen 70 en 74 der wet op de Inkomstenbelasting 1914 op hem rustende;

dat de Raad van Beroep daaromtrent heeft overwogen, dat het hem, gezien de algemeene ontwikkeling der belanghebbende, onaannemelijk voorkomt, dat deze

andere bescheiden zou bezitten dan de overgelegde kwitanties, -daarmede kennelijk doelende op de rekeningen, over welke niet overlegging de Inspecteur zich had beklaagd - en dat derhalve krachtens artikel 80 sub 1 der wet de aanslag moet worden gehandhaafd, nu niet is gebleken, dat en in hoeverre deze onjuist is, op weke gronden de Raad, de beschikking van den Inspecteur bevestigt;

Overwegende dat de belanghebbende tegen deze uitspraak als middel van cassatie aanvoert:

Schending of verkeerde toepassing van artikel 16 der wet van 19 December 1914 (Staatsblad No 564) en van de artikelen 1, 4 sub 3, en artikel 12 der wet van 19 December 1914 (Staatsblad No 563) - wet op de Inkomstenbelasting 1914;

dat dit middel blijkens de daarvan gegeven toelichting, hierover klaagt, dat de uitspraak onvoldoende zou zijn gemotiveerd, omdat:

a.) door belanghebbende was aangevoerd, dat hij geen facturen kon overleggen, omdat hij gewend was deze, nadat zij betaald waren, te verscheuren, en hij bovendien een specificatie van ontvangsten en uitgaven had ingeleverd, en de Raad dus niet, enkel op grond van de algemeene ontwikkeling van den belanghebbende, had mogen beslissen, dat het ontbreken van andere stukken dan de kwitanties niet aannemelijk is gemaakt;

b.) dat hij belanghebbende in een verweerschrift, door hem ingediend na het vertoogschrift van den Inspecteur, aan de in zijn beroepschrift ingediende bezwaren nog andere heeft toegevoegd en de Raad daaromtrent geenerlei beslissing heeft gegeven;

Overwegende wat het eerste punt betreft:

dat de Raad van Beroep het onwaarschijnlijk achtte dat iemand van de ontwikkeling van den belanghebbende de rekeningen van de door hem voor zijn bedrijf gekochte goederen niet zou bewaren, vrijheid had op dien grond aan zijn bewering, dat hij dien betaling pleegt te vernietigen, geloof te ontzeggen en daarmede zijn beslissing omtrent het niet-aannemelijk gemaakt zijn van belanghebbende's bewering, dat hij die stukken niet bezat, behoorlijk met redenen heeft omkleed;

dat daarbij niet behoefde te worden gevraagd van de overgelegde specificatie van ontvangsten en uitgaven, vermits de inlevering daarvan de niet-overlegging der rekeningen, waarnaar de Inspecteur had gevraagd, niet goedmaken;

wat het tweede punt betreft:

dat, waar ingevolge de voorschriften der wet van 19 December 1914 (Staatsblad No 564) het geding voor den Raad van Beroep wordt gevoerd deels schriftelijk, deels mondeling en daarin ten aanzien van de schriftelijke behandeling is bepaald, dat deze zal bestaan in de indiening van een beroepschrift eenerzijds van een verzoogschrift anderzijds, daaruit volgt, dat nadere toelichting, eventueel ook aanvulling of zelfs wijziging van het schriftelijk aangevoerde, dit laatste voor zoover het zonder benadeeling van die wederpartij kan geschieden - zijn gedacht als te zullen geschieden bij de mondelingen behandeling;

dat de Raad derhalve, - al is het hem niet verboden met den inhoud van andere stukken dan de zoeven genoemde rekening te houden - geen wettelijk voorschrift schendt, als hij daarop geen acht slaat en omtrent het daarin aangevoerde, zoo het niet mondeling ter zitting is herhaald, - waarvan ten deze niet blijkt - zich van het geven van een beslissing onthoudt;

dat dus het middel is ongegrond;

Verwerpt het beroep.

Gedaan bij de Heeren Fentener van Vlissingen, President, Segers, Kosters, Schepel en Van Geleijn Vitranga, Raden, in bijzijn van den Griffier Jhr. Van Panhuys en door den President uitgesproken ter Raadkamer van den zeventienden Februari 1900 Zes en Twintig.

Van Panhuys

Fentener van Vlissingen